

BRITTANY
CAVALLARO

Jamie'nin DAVASI

Çeviren
Pınar Polat

bir

CONNECTICUT'TA OCAK AYIYDI VE KAR SONSUZ-
luk gibi gelen bir süredir yağıyordu. Bodrum pencerelerinin
önlerindeki cam önü çukurlarında ve yeniden inşa edilmiş fen
binasının tuğlaları arasındaki boşluklarda birikmişti. Ağaçların
iri dallarından sarkmış, alttaki köklerin aralarına kıvrılmıştı. Her
dersten önce yün beremi çırpıyor, ellerimle saçlarımı silkeliyor,
çoraplarımın içinden kar çıkarıyordum. Ayaklarım karlara sür-
tünmekten kıpkırmızı olmuştu. Asla tamamen erimiyormuş gibi
duran, her daim sırt çantamın ve ceketimin üstünde, daha da
beter günlerde kaşlarımda duran, ilk dersin sıcaklığında sanki bir
konuda suçluymuş gibi eriyerek ter misali yüzümden akan kar-
lar her yerdeydi.

Odama döndüğümde, parkamı, karlar halıdan başka bir yere
damlayabilsin diye fazladan yatağın üstüne insan bedeniymiş
gibi sermeyi alışkanlık hâline getirmiştım. Ayaklarımın ıslanma-
sından bıkmıştım. Islak bir yatak görece daha önemsiz geliyor-
du. Ama kış uzadıkça, o zavallı insan müsveddesinde bir mecaz
görmek zor, özellikle de uyuyamadığım gecelerde.

Ama ben artık her yerde mecaz aramayı bırakmıştım.

BELKİ DE ŞURADAN BAŞLAMALIYIM: ÜZERİNİZE CİNA-yet suçu atılması pek de iyi bir şey değildi. Eskiden olsa size bu keşmekeşten çıkan tek iyi şeyin Charlotte Holmes'le tanışmak olduğunu söylerdim. Ama eski ben öyle söylerdi; yani o kızı, uydurduğu hikâyenin altındaki kişiyi göremeyene kadar efsa-neleştiren kişi.

Onun gerçek yüzünü, en başından beri olduğu kişiyi göre-mediysem, o zaman kendimi de net bir şekilde görmekte zor-lanmıştım. Bende ki pek de nadir olmayan bir yanılğı. Muhteşem Mühim Kader yanılğısı. Hayatınızın dönüp dolaşıp öyküsel bir uçurumun tepesine, doruk noktasına, zor kararı verdiğiniz, kö-tüyü yendiğiniz ve sonunda değerli olduğunuzu kanıtladığınızı âna doğru tırmanan bir hikâye olduğu yanılğısı. Dünyada bir iz bıraktığınız yanılğısı.

Belki de büyük-büyük-büyük-büyükbabamın Sherlock Hol-mes'ün sonunda kötü Profesör Moriarty'yi mağlup ettikten son-ra Reichenbach Şelalesi'ne gittiğini anlatan hikâyesini okudu-ğumda başlamıştı bu. Muhteşem bir adam tarafından yapılmış çok büyük bir fedakârlık – büyük kötüyü alt etmek için Holmes kendisini feda etmek zorunda kalmıştı. O hikâyeleri, macera, gö-rev ve arkadaşlık için bir kılavuz oluşturmak amacıyla, bir çocu-ğun örnek alacağı bir şeyler aradığı gibi kullanarak “Son Vaka”yı da diğer bütün hikâyeleri incelediğim gibi incelemiş ve sonra da o fikirlere gerektiğinden çok daha uzun yıllar boyunca sınıksız tutunmuşum.

Çünkü gerçek dünyada kitaplardaki gibi kötüler yoktu. Kah-ramanlar yoktu. Kendisine ölmüş süsü verip sıcak bir şekilde karşılanmayı bekleyerek üç yıl sonra hiçbir şey olmamış gibi tek-rar ortaya çıkan Sherlock Holmes vardı. Bencil insanlar vardı ve yersiz bir sadakat duygusuyla onların boyunduruğu altına giren bizler vardık.

Artık bunun, yani geçmişe bu kadar çok kafayı takmamın aptalca olduğunu biliyordum – üstelik sadece kendi soyuma da

değil, yakın geçmişe, benim Holmes'ümle geçirdiğim aylara da. Bu uğurda çok zaman harcamıştım. Onun uğrunda. Bu konu benim için artık kapanmıştı. Değişiyordum. Kelebekler, kozalar falan filan. Ben de artık onlardan bir tane inşa ediyordum. Daha gerçekçi bir Jamie Watson olarak yeniden doğacaktım.

İLK BAŞTA BU PLANA UYMAK ZORDU. HOLMESLERİN malikânesinden Sherringford'a geri döndüğümde, oraya nasıl gittiğime dair hiçbir şey hatırlamadan kendimi birden çok kez fen binasının dördüncü katında bulmuştum. Sonuçta bunun bir önemi yoktu. 442'nin kapısını istediğim kadar çalabilirdim. Herhangi bir karşılık almayacaktım.

Üzgün üzgün dolaşmanın bana bir faydası olmadığına karar vermem uzun zamanımı almadı. Durum değerlendirmesi yapmak zorundaydım. Kâğıt üzerinde. Geçmişte yaptığım gibi bundan bir hikâye yaratmak yerine, objektif olacaktım. Lee Dobson odasında ölü bulunduğundan beri başıma neler gelmişti? Gerçekler nelerdi?

Kötüler: ölen arkadaşlar, ölen düşmanlar, devasa bir ihanet, yaygın bir şüphe, kalp kırıklığı, beyin sarsıntıları, kaçırılmalar, beceriksiz bir boksöre (ya da çok kötü tartaklanarak gasp edilmiş bir kütüphaneciye) benzemeye başladığım kadar çok kez burnum kırılması.

Ya iyiler?

Babamla artık konuşuyorduk. Onu cep telefonunda oynanan Scrabble'da yeniyordum.

Anneme gelecek olursak... Eh, orada da pek bir gelişme yok. Geçen akşam yeni biriyle çıktığını söylemek için aradı. *Ciddi bir şey değil, Jamie*, dedi ama sesindeki tereddüt aslında ciddi olduğunu ima ediyordu. Ben çocukken, üvey annem Abigail'le tanışıp evlendiğinde babama duyduğum aynı dargınlık hissiyle üstüne gideceğimden korktuğunu.

"Ciddi olsa bile," dedim, "özellikle de ciddiye, senin adına mutluyum."

“Peki,” deyip duraksadı. Sonra, “Gallerli. Çok iyi kalpli. Ona senin yazar olduğunu söyledim ve bazı hikâyelerini okumak istediğini söyledi. Ne kadar karanlık olduklarını bilmiyor ama öyle olsa bile onları beğenir sanırım,” diye ekledi.

Yazdığım o hikâyeleri, hepsi kendi hayatımla ilgili olanları kastediyordu. Onlar sadece hikâye değillerdi ve annem de bunu biliyordu. Sadece bunu dile getirmeye içi el vermiyordu.

Tuhaf bir şekilde bu, bardağı taşıran son damla oldu – iyiler ve kötüler listesi değil, Charlotte Holmes’le arkadaşlık ettiğim ayların annemin içerik uyarısı vermesine neden olacak kadar iç bunalıtıcı olduğunu fark etmem.

Okul müdiresinin odasında talebimi dile getirdiğim on dakikanın ardından Michener Yurdu’nda bir kat aşağı taşınmak için eşyalarımı topluyordum. Haksız yere cinayetle suçlanmam meselesini kendime tek kişilik bir oda kapmak için kullanmıştım. Bu bahane bir yıllıktı ama yine de geçerliydi. İsteddiğimi elde etmemi sağlamıştı. Ben ağlarken bana öylece gözlerini dikip bakacak bir oda arkadaşı olmayacaktı artık. Ya da başka herhangi biri. Hayatımı gerçekten yaşamak istediğim hayata dönüştürebilmem için yalnızca ben olacaktım.

Böylece de zaman huyu olduğu üzere geçti.

Connecticut’ta yine ocak ayıydı ve kar bir türlü durmuyordu. Umurumda değildi. Düzelteceğim edebi bir dergi, bahar dönemi için ragbi antrenmanlarım ve her akşam saatler sürecektir ev ödevlerim vardı. Artık arkadaşlarım, benden bütün zamanımı, sabrımı ve kazanılmamış güvenimi talep etmeyen yeni arkadaşlarım vardı.

Sherringford’daki son dönemimdi. Charlotte Holmes’ü bir yıldır görmemiştim.

Kimse görmemişti.

ELIZABETH YANINDAKİ SANDALYEDEN ÇANTASINI ÇEKEREK, “Yerini ayırdım,” dedi. “Getirdin mi?..”

“Al,” deyip sırt çantamdan bir kutu diyet kola çıkardım. Yemekhane geçen yıl gazlı içecekleri (ve hepimizin alenen yasını tuttuğumuz bir kayıp olan tüm gün kahvaltılık gevrek açık büfesini) kaldırmıştı ama kız arkadaşım benim odamdaki mini buzdolabında her zaman altılı kutu kola bulundurarak kuralları esnetiyordu.

“Teşekkürler,” diyerek kapağını açıp kolayı buz dolu bir bardağa döktü.

“Herkes nerede?” diye sordum çünkü öğle yemeği masamız boştu.

“Lena hâlâ tofusunu mikrodalgada ısıtıyor. Soya soslu, ballı bir şey deniyor bu kez. Berbat kokuyordu. Tom’un terapisti seansının saatini değiştirmek zorunda kalmış. O nedenle o da orada ama işi neredeyse bitmek üzeredir. Mariella, arkadaşı Anna ile hâlâ sırada, o da bugün bizimle birlikte oturabilir. Senin ragbi kardeşlerinin nerede olduğunu bilmiyorum.”

Yüzümü ekşittim. “Onları ekmeklerin yanında gördüm. Sanırım karbonhidrat yüklemesi yapıyorlar.”

Elizabeth, Randall’ın inandırıcı bir taklidini yaparak, “*Kocamanlaşıyorlar,*” dedi.

Bu eski bir şakaydı. Ben de kendi repliğimi biliyordum. “*Kocaman.*”

“*Kocamaaaan.*”

“*Kooocamaaaan.*”

Kıs kıs güldük. Rutinin bir parçasıydı bu. Elizabeth hamburgerine geri döndü, ben de kendi hamburgerime döndüm. Arkadaşlarımız bir bir geldiler ve sonunda Tom geldiğinde sırtımı sıvazlayıp patates kızartmamdan bir avuç çaldı. Ona tek kaşımı, *terapi nasıldı* diyen kaşımı kaldırdım, o da iyi olduğunu söylercesine omuz silktili.

Elizabeth, “İyi misin?” diye sordu. Daha karanlık zamanlarımda bunun onun en sevdiği soru olduğunu düşünürdüm.

“İyiyim.”

Başını sallayarak tekrar aşağı, kitabına baktı. Sonra kafasını tekrar kaldırdı. “Emin misin? Çünkü biraz şey gibi konuşuyorsun...”

Gerektiğinden daha hızlı bir şekilde, “Evet,” deyip zoraki gü-lümsedim. “Evet, iyiyim.”

Bu, bütün adımlarını bildiğim, tepetaklak, geri geri, batarken aynı anda yanan bir gemide bile edebileceğim türden bir dans gibiydi. Sonbaharda bahçede yemek yiyorduk, ilkbahardaysa kafeteryanın dışındaki merdivenlerde. Şimdi kıştı, o yüzden de sıcak yemek büfesinin yanındaki yerimizi kapmıştık ve ben de yiyecekleri sıcak tutan ışıkların hafif uğultusunu dinliyordum. Mariella ve Tom tercih ettikleri üniversitelere erken kabulle gir-me ihtimalleri üzerine konuşuyorlardı. Bu hafta haber almaları gerekiyordu (Tom, Michigan Üniversitesi’nden, Mariella da Yale’den) ve başka bir şeyden bahsedemiyorlardı. Lena masanın altından biriyle mesajlaşır, tofusunu da boştaki eliyle yerken Randall ve Kittredge da antrenmandan kalan morluklarını karşı-lıyorlardı. Kittredge birinin geceleri ragbi sahasına çukur-lar kazdığından emindi. Randall da Kittredge’in sadece sakar bir pislik olduğundan emindi. Elizabeth her zaman olduğu gibi tepsisinin yanında bir roman okuyordu ve kendi Elizabeth dün-yasında sayfaları çevirirken kulakları diğer herkese kapalıydı. O dünyada neler olup bittiğini asla öğrenememiştim. Mezuni-yetten önce öğrenmeme yetecek kadar zaman olduğunu da pek sanmıyordum.

Elizabeth, tanıdığım herkesten daha rekabetçiydi. Korkutucu derecede rekabetçi. Üniformasının pantolonu terziden bir bu-çuk santim kadar uzun gelse, paçalarını kendi kendine dikmeyi öğrenirdi. Hem Shakespeare hem de Dans II derslerini almak istediye ve ikisi de çakışıyorsa, günün sonunda “İrlanda Step Dansı vesilesiyle *Romeo ve Juliet*” adında onaylanmış bağımsız bir çalışması olurdu.

Hoşlandığı çocuk, okula kalbi kırık ve haşın bir hâlde geri döndüyse, onun kendine gelmesini bir dönem bekledikten sonra

ona çıkma teklif ederdi. *Benimle mezuniyet balosuna gelir misin? notu geçtiğimiz sonbahar posta kutuma bırakılmıştı. Bu kez bir elmasla boğulmamaya söz veriyorum.*

Ben de kabul etmiştim. Nedeninden pek emin değildim; o sırada Holmes'le sözde ilişkimin yasını hâlâ tutmuyor olsam da kızlara pek bakmıyordum. Çoğunlukla ders çalışıyordum. Bu, kulağa geldiği kadar sıkıcıydı ama notlarımı yükseltmezsem istediğim bir yer şöyle dursun, herhangi bir üniversiteye girmeme ihtimal yoktu.

Rehberlik öğretmeni, *Dobson'ın cinayeti sonsuza kadar notlarının bahanesi olamaz, demişti. Ama bundan çok ilgi çekici bir üniversite kompozisyonu çıkar!*

Ben de ders çalıştım. Notlarım hâlâ yeterince iyi olmazsa, bir yerlerde rüya gibi bir üniversitenin sıırım gibi bir İngiliz orta saha oyuncusu aramasını umarak iki sezon da ragbi oynadım. Kendimi sorumlu hissederek Elizabeth'i mezuniyet balosuna götürdüm –boğazındaki o plastik elmas, onu oraya bizzat ben koymamış olsam bile öyle ya da böyle benim hatamdı– ve şaşırsam da onunla, aylardır kimseyle olmadığı kadar iyi vakit geçirmiştim.

Ama bu durum Elizabeth'i şaşırtmamıştı. Dans pistinin ışıkları altında gülerek, “Senin belirli bir tipin var. Biliyorsun, değil mi?” demişti. Sarı saçları uzun, kurdelemsi bukleler hâlindeydi ve biz dans ederken sallanan parlak bir kolyesi vardı; güldüğünde bütün bedeniyle gülüyordu ve ben ondan hoşlanıyordum. Ondan gerçekten hoşlanıyordum.

Hayatımın eski bir bölümünü alıp alttaki metin yok olana kadar üstüne yenisini yazıyormuşum gibi tuhaf bir hisse kapılmışım.

“Neymiş o?” diye sordum. Cevabı duymak istediğimden pek emin değildim. Müzik ve duman makinesi sayesinde bir yanım bu yılda, bir yanımsa çoktan geçen yıldıydı.

Ama bana muzip bir şekilde sırtıttı. Bu, benim alışkın olduğumdan farklı bir muziplikti. Sırların olmadığı bir muziplik.

Tehlikesiz bir muziplik. İsteddiği şeyi almak üzere olduğunu bilen, hak ettiği yeri bulan zeki bir kızın gülümsemesiydi bu.

“Saçmalıklarına kulak asmayan kızlardan hoşlanıyorsun sen,” dedi ve beni öptü.

Haklıydı. Karşı koyan kızlardan hoşlanıyordum ben, düşünceli bakan gözleri olan kızlardan. Elizabeth’te her ikisi de vardı ve bazen onun yapılacaklar listesinde başarılı bir şekilde üstünü çizdiği bir madde (*Birinci sınıfta hoşlandığın çocukla çık*) olduğum hissine kapılsam da... Yani...

Yani mesele onun beni maruz bıraktıklarından ziyade benim kendi saçmalıklarımdaydı. Çünkü her zaman olduğu gibi, apaydınlık bir pencereden öylece dışarı bakıp İleri Seviye Avrupa Tarihi dersi için yazmam gereken kompozisyonumu, cebir dersi için çözmem gereken problemi, aynı anda yapmam gereken milyonlarca diğer şeyi düşünüyordum – ama ondan da öte kendimi onları düşünmem gerektiğine, kendimi umursamaya zorlamam gerektiğine ikna ediyordum.

Sonra birisi arkamda pat diye tabak, çatal şıngırtısıyla bir tepsi düşürdü ve tekrar o âna döndüm.

Sussex’te çimenlikte duran bana, ayaklarımın dibindeki August Moriarty’ye, bütün o karların üstündeki kanlara... Gittikçe daha da yaklaşan polis sirenlerine. Charlotte Holmes’ün beyaz, çatlak dudaklarına. O son birkaç saniyeye. O diğer hayata.

“Hemen geliyorum,” dedim ama kimse dinlemiyordu, kitabında kendini kaybetmiş Elizabeth bile. En azından öğürmeye başlamadan önce tuvalete girmeyi başardım.

Lakros hakemlerinden biri orada ellerini yıkıyordu. Öğürme sesimin üzerinden, “Felaket,” dediğini duydum. Tuvalet bölmesinden çıktığımda yalnızdım.

Ellerimle lavabodan destek alarak lavabonun giderine ve etrafındaki çatlak seramiğe dikkatlice baktım. Başıma en son aynı şey geldiğinde baktığım şey suratıma çarpılan bir araba kapısı olmuştu ve o zaman mide bulantısını yoğun bir öfke takip etmişti. Korkunç, zihni kasıp kavuran bir öfke... Charlotte’a çık-

rımlar yaptığı için, abisi Milo'ya bir adamı silahla vurduğu ve bundan paçayı kurtardığı için, August Moriarty'ye de bana iki hafta geç kalınmış bir şekilde kaçmamı söylemiş olduğu için.

Telefonum öttü. Cebimden çıkarırken *Elizabeth'tir*, diye düşündüm. *Beni kontrol ediyor*. Bu kötü bir düşünce değildi.

Ama Elizabeth değildi. Bildiğim herhangi bir numara değildi. Burada güvende değilsin.

Birisi, izlediğimi unuttuğum bir filmin Oynat tuşuna basmış gibi bir histi bu. Bir korku filminin. Benim hayatımla ilgili.

Kimsiniz? diye cevap yazdım ve sonra dehşete düşerek, Sen misin? Holmes? yazdım. Sonra da numarayı bir kez, iki kez ve üçüncü bir kez aradım ama sonra telefonu kapattı.

Telefon, *Mesaj bırakın*, diyordu. Telefonun nefes alıp verişimin birkaç saniyesini kaydetmesine neden olduğumu fark edene dek afallamış bir hâlde orada öylece durdum. Aceleyle aramayı sonlandırdım.

Bir şekilde yemek masamıza geri dönmeyi başardım, zihnim susuzluk ve korkuyla çatırdıyordu. Elizabeth hâlâ kitap okuyordu. Randall üçüncü tavuklu sandviçini yiyordu. Mariella, Kittredge ve şu Anna denen kız yine kahvaltılık gevrek büfesiyle ilgili söyleniyorlardı ve burada bütün bir ekosistem, bensiz işle-yişini sorunsuz sürdüren bir manzara vardı.

Ben bunlardan herhangi birinin yükünü neden onların om-zuna koyacaktım ki? Ne yapmak istiyordum, bir tür kurban ol-maya geri dönmek mi? Genelde sığındığım kişi olan Elizabeth bile bana burada yardımcı olamazdı. Benim yüzümden yeterince çekmişti zaten.

Hayır. Omuzlarımı dik tuttum. Hamburgerimi bitirdim.

Her ihtimale karşı bir elimi telefonumun üstünde tuttum.

Lena, "Jamie," diyordu.

Başımı iki yana salladım.

Lena alnını biraz kırıştırarak, "Jamie," diye tekrar etti, "baban burada." Yün beresinin üstünde karlar olan babamın masamızın başında dikildiğini görünce donuk bir şekilde şaşırdım.

“Jamie,” dedi. “Kendi düşüncelerine mi daldın biraz?”

Elizabeth kafasını kaldırarak ona gülümsedi. “Bütün gün böyleydi,” dedi. “Hayal dünyasında.” Onun *Jane Eyre* uğruna hepimizi görmezden geldiğini belirtmedim.

Elimden geldiğince kocaman gülümsedim. “Hıı, evet, bilirsin işte. Bir sürü, ee... okul meseleleri... Ödevler.”

Masanın karşısından Lena ve Tom birbirlerine imalı bir bakış attılar.

“Doğru söylüyorum,” dedim ama sesim birazcık titredi. “Ee, baba. Bir şey mi oldu?”

“Ailevi bir acil durum,” derken ellerini ceplerine soktu. “Kampüsten çıkman için çoktan imza attım. Git de çantanı al.”

Aman Tanrım! diye düşündüm. *Yine aynı şey.* Ayrıca ayağa kalkarsam bacaklarımın beni taşıyacağından emin değildim. “Yapamam. Fransızca dersim var. Sınav olacağız.”

Tom kaşlarını çatı. “Ama o dünd-”

Onu masanın altından güçsüzce tekmeledim.

Babam tekrar, “Ailevi bir acil durum,” dedi. “Kalk! Gel hadi!”

Parmaklarımı sayarak, “İleri Seviye İngilizce. Fizik. Bir sunum var. Bana öyle *bakmayı* bırak,” dedim.

“Jamie. Leander arabada bekliyor.”

İçimi bir rahatlama kapladı. Leander Holmes ben bu hâldeyken, yani titrek ve tuhafken etrafında olmaya tahammül edebildiğim nadir insanlardan biriydi. Ben de elindeki en iyi kozu oynadığını ve bu eli kaybettiğimi babam kadar iyi biliyordum. Lena’nın masanın karşısından abartılı göz kırpışını görmezden gelerek eşyalarımı topladım.

Elizabeth çoktan kitabına geri dönerek, “Bu akşam görüşürüz,” dedi. Ama şu âna kadar bu duruma çoktan alışmıştı zaten.

Birlikte kafeteryadan çıkarken babama, “Biliyor musun? Yarın fizikten gerçekten de bir sunumum var,” dedim.

Eliyle omzuma vurdu. “Tabii ki vardır. Ama bunun pek de bir önemi yok. Öyle değil mi?”

iki

BEŞ YAŞINDAYKEN KENDİMİ MEDYUM OLDUĞUMA inandırmıştım.

Bu çılgınca bir varsayım değildi. Babam her zaman, *Yalnızca gerçeklerden yola çık*, derdi ve gerçekler de ortadaydı. Tam bir hafta boyunca Londra'ya gitmekle ilgili rüyalar gördüm. Bu rüyalar gerçeklere dayanıyordu. Araminta Halam gidip bazı finansal meseleleri yoluna koymak zorundaydı ve abimle beni de yanına alıp sonra da dinozorlarla ilgili bir sergiyi görmek için bir ulusal tarih müzesine götürmeyi teklif etmişti. Milo, *stegosaurusa* bayı-lıyordu.

Gördüğüm rüyada, trenden inip sisli bir istasyona adım attık. Halam ikimize de birer *pretzel* aldı. Mermer lobide çok uzun bir süre beklemek zorunda kaldık ve Milo lüle saçlarımı çekti. Benim saçlarım hiç lüle olmamıştı ki, insanın kişisel bakımına o kadar zaman harcaması pratik değildi. Milo'nun bana sataşması yüzünden ağladım –bu tuhaf bir durumdu, ben asla ağlamadım– ve müzeye gitmedik.

Sonunda o gün geldiğinde, her şey rüyamda gördüğüm gibi gerçekleşti. Biz evden çıkmadan önce annem ıslak saçımı tepede topuz yaptı ve trendeki kompartımanımızda lastik tokayı çekip

çıkardığımda saçlarım dağınık lüleler hâlinde kurudu. İstasyonda bize *pretzel* alındı. Bankada biz mermer lobide beklerken (hem de çok uzun bir süre) halam buzlu camlı pencereleri olan bir ofiste işlerini halletti. Kıpırdanmadan edemiyordum ve kıpırdanıp durmamız yasak olduğu için Milo uzanıp buklelerimden birini çekti. Canım acıdı ama bağırmadım. Ses çıkarmamız yasaktı. Herhangi bir şey yapmamız yasaktı, olduğumuz yere dair her şeyi fark edip sonrası için hatırlamak dışında ki dört saattir o lobideydik ve ben çok sıkışmıştım. Altımı ıslatma korkum vardı. Islatırsam başıma ne geleceğini hayal bile edemedim.

Bunu düşününce de ağlamaya başladım. Daha önce insan içinde hiç ağlamamıştım, hatırlayabilecek kadar büyüdüğüm-den beri hiç ve Milo da uyarı olarak tekrar saçımı çekmek için uzandı –Milo on iki yaşındaydı, beni böyle şeylerin sonuçlarına maruz kalmaktan korumak isteyecek kadar büyüktü ama kendisini mantıklı bir şekilde ifade edecek kadar büyük değildi– işte tam o sırada Araminta Hala ofisten çıkarak o sahneye karşı karşıya kaldı. Ben ağlıyordum. Milo da beni dürtüyordu. Buz gibi bir ses tonuyla, “Çocuklar,” dedi ve o anda daha fazla tutamadım.

Müzeye gitmedik. Eve giden bir sonraki trene bindik.

Saatler sonra, yatmadan önce babamın çalışma odasının kapısını çaldım. Niyetim, davranışlarım yüzünden kısaca özür diledikten sonra medyum olmamla ilgili yaptığım çıkarımı ona söylemekti. Gurur duyacağını düşünmüştüm.

Ben kendimi açıklarken babam dinledi. Gülümsemedi. Ama zaten nadiren gülümserdi.

Konuşmayı bitirdiğimde, “Mantığın hatalı,” dedi. “Bağlılaşım, sebep değildir, Lottie. Annen sabah yedide sana banyo yaptırıyor. Araminta sizi yedi buçukta alıp götürecekti. Annenin saçını yapmaya vakti olmaması ve böyle durumlarda her zaman yaptığı gibi tepeden toplaması son derece mantıklı. İstasyondaki *pretzel* standını ve Araminta’nın size atıştırmalık almaya ikna edilebileceğini biliyordun. Bankaya gelecek olursak, müzeye özel gezinizi gerçekleştirmeye muhtemelen zamanınızın kalma-

yacağı kadar uzun beklemek zorunda kalacağınızı biliyordun. Davranışlarınla da o ihtimalin kesinleşmesini sağladın.”

“Ama rüyalar...”

“... geleceği tahmin edemezler ve bunu sen de biliyorsun.” Ellerini kavuşturmuş, kaşlarını çatarak bana bakıyordu. “Geleceği tahmin edebilecek tek şey uyanan insan zihninin akıl yürütmesidir. Tuvalet meselesine gelecek olursak, aynı şeyin bir daha yaşanmayacağına inanıyorum.”

Kıpırdandığımı göremesin diye ellerimi arkamda tuttum. “Halam bana beklememi söylemişti.”

“Evet.” Gözünün üstü hafif seğirdi. “Sadece mantıklı kurallara uymak zorundasın. Ayağa kalkıp en yakındaki tuvaleti sorman ve onu kullandıktan sonra yerine geri dönmen mantıklı. Başkalarının temizleyeceği bir pislik yaratman mantıklı değil.”

Bu dediği bana mantıklı gelmişti. “Peki, Baba,” dedim.

“Yatma vakti,” derken çatık kaşları biraz gevşedi. “Profesör Demarchelier yarın sabah sekizde denklemlerinin üzerinden geçmek için gelecek. Tırnaklarından henüz ödevini bitirmediğini görebiliyorum. Şimdi bana bunu nasıl anladığımı söyle.”

Biraz daha dik oturdum ve anlattım.

SADECE MANTIKLI OLAN KURALLARA UY.

Açıkça kabul edilen bu temel önermenin sorunu, yakından incelediğinde çok az kuralın mantıklı olması.

Şu anki durumu ele alalım: Birini rızası dışında bir dolaba kilitlemeyi yasaklayan yasalar var. Bütünüyle incelendiğinde bu –yani birinin kişisel özerkliğinin ihlali, dolabın kendisine olası tahribat– akla yatkın gibi duruyor ama benim bu zorba herifi, aradığım bilgiyi edinene kadar kilit altında tutmak için en az yedi mantıklı nedenim vardı.

Hoş, ne pek zorba ne de herif sayılırdı. Pasaport dairesi çalışanıydı ve mesai sonrası onun çalıştığı binadaydık. Bu tarifi, yani pasaport dairesi çalışanı ifadesinin verimli hiçbir yanı yoktu. Bu ifadede adamın kırmızı yanaklı suratına ya da New Jersey

aksanına veya onu bu pazar akşamında, taleplerimi dile getirmek için burada ne kadar da kolay köşeye sıkıştırdığıma dair herhangi bir emare yoktu.

Bazen dil bizi tamamen yarı yolda bırakır. Ondan başlangıç noktası olarak bahsetmek en doğrusu olurdu.

“Polise şikâyet ederim,” diye tehdit etti. Geldiğimiz noktada sesi tehditler savurmaktan epey bir çatallanmıştı.

“Bu ilginç bir karar,” dedim çünkü öyleydi. Sırtımı dolabın kapısına yaslamış oturuyor, botumun parmak ucundaki talihsiz çizdiği inceliyordum. Onları temizlemek için yine vizon yağı almak zorunda kalacaktım ve vizonlar saldırgan olsalar da aynı zamanda küçük ve narin görünümlüydüler. (Bu noktada iki-yüzlülük ettiğimi fark ettim – ayakkabılarım deriden, deri de ineklerden geliyor ve inekler daha az sevimli oldukları için bu uğurda cezalandırılmamalılar ama ne yazık ki durum bu. Dünya soğuk ve acımasız ve ben de *wingtip* botlarımı giymeye devam ediyorum.)

Adam tekrar konuştu. “İlginç mi?”

“İlginç çünkü bunu yapsaydın, ofisinde bulduğum bütün sahte belgeleri Londra Polis Teşkilatı’na açıklamak zorunda kalırdın.” Cebimden örnek bir fotokopi (AB Pasaportu, Geçerlilik Tarihi 2018, İsim TRACEY POLNITZ) çıkardım ve onu katlanmış bir hâlde dolap kapağının altından içeri ittim.

Adam belgeyi açarken bir kâğıt hışırtısı oldu. “Bu sahte değil, seni aptal küçük kız...”

“Orijinalinde RFID çipi yoktu. UV testinden geçemedi. Filigranlar ve mikro kabartmalar temel bir fener ışığı incelemesinden geçemedi...”

“Kimsin sen?” Onun terli yüzünde elini gezdirdiğini duymasam da aynen öyle yaptığını biliyordum.

Alakasız bir soruydu bu. “Lucien Moriarty için sahtesini düzenlediğin her türlü belgeyi istiyorum.”

“Bende o isimde hiçbir şey yo-”

“Tabii ki kendi adına olmazdı. Anladığım kadarıyla onun

takma adlarına aşinasın; Amerika'ya uçtuğunda, ki sık sık uçuyor, her zaman burada, D.C.'deki Dulles'a iniş yapıyor, masrafı ne olursa olsun. Onun son altı aylık uçuşlarını inceledim. Sadece çarşamba günleri gelmesinin bir nedeni var mı sence?"

Sessizlik.

"Şunu deneyelim. Eşiniz ne zamandır çarşamba akşamları çalışıyor? Onun gümrük memuru olması duruma ne kadar da uygun düşmüş. RFID okuyucusunun pasaportun çipi olmasa bile her zaman pozitif göstermesi de."

Sessizlik... sonra da dolabın kapağına vurulan bir yumruk sesi...

O noktada botlarımı incelemeyi bitirmiştım. Çizik basit bir işlemle düzeltilebilirdi aslında ve artık kendime çok yakın bir tarzda (siyah kıyafetler, sarı peruk) giyinmediğim ve bana, bir tür kişisel uydum olacak kadar uzak birisinin (tamamıyla erkeklerin bakışları için yaratılmış bir karışım olan Hailey) kılığına büründüğüm zaman botlarımı da gider parlattırırdım. Bu akşam büyük oranda sadece kendimdim çünkü dolaptaki adam beni, hazırda bulundurduğum diğer bütün kılıklarda görmüştü ve bu akşam onun işyerindeki görüntümün dikkat çekmeyen bir görüntü olmasını istiyordum.

Konunun dışına çıkıyorum. Söylediğim gibi ayakkabılarım düzgün olacaktı, o yüzden çekicimi elime aldım.

Onu havaya kaldırarak, "Gelecek beş dakika şöyle geçecek," dedim. Mat metal, akşamın geç saatlerinde siyah görünüyordu. Bu, Watson'ın fark edeceği bir detaydı ve bunu fark edince sesimin daha da sertleştiğini duydum. "Ya bana Lucien Moriarty'nin her bir takma adını ve onlara ait pasaportları verirsin ya da evine geri dönüp oğlunun yatak odasına girerim. Onun uyuduğundan emin olurum. Sonra da bunu doğruca boğazına indiririm."

Babam bana her zaman vurgu için bir saniye beklemeyi öğretmişti, ben de öyle yaptım. Sonra da taşı gediğine koydum – şu anki durumda çekici dolabın kapağına hızla indirdim.

İçerideki adam korkuyla kesik bir çığlık attı.

“Sen zavallı deliğinden sürünerek çıkana kadar oraya girip çıkmış olurum. Ya da bütün bu zahmetli süreci es geçebiliriz ve bana talep ettiğim bilgiyi sunabilirsin. İçinde bulunduğun duygu buhranına saygımdan, teklifimi değerlendirmen için sana otuz saniye vereceğim.”

Meraklı bir tonda, “Sen Genna’sın,” dedi. “Danny’nin kız arkadaşıydın. Köpek parkında tanıştığın kız arkadaşı...”

Kendime hâkim olamadan sözcükler Genna’nın *Lütfe-lütfe-beni-sevin* ses tonuyla ağzımdan çıkmıştı bir kere. “Ah! Vay be, Bay B, teriyeriniz çok sevimli. Adı ne? Ben de her zaman bir tane istemişimdir ama annemle babam almama asla izin vermediler. Onu bu kadar çok seven bir ailesi olduğu için *çok* şanslı! Şu minik kuyruğuna bir bakın!”

O kadar uzun bir süre cevap vermedi ki felç geçirmesine neden olmuş olabileceğime dair anlık bir korkuya kapıldım. Sonra kapının altından gelen kesik sesin ne olduğunu anladım – ağlıyordu.

Ellerimdeki çekice baktım.

SON ZAMANLARDA, ZALİM OLABİLDİĞİM GERÇEĞİNİ kabullenmeye başlamıştım.

Bu son birkaç yıla dair eldeki veriler göz önünde bulundurulduğunda (yine Watson sağ olsun) bu, sulu şaka gibi bir ifşaydı. En iyi günlerde bile sevimli sayılmazdım ama bunun pek de üzerinde durmamıştım.

Ben sadece olduğum gibiydim – kendini bir heykele dönüştürmüş bir kızdım. Onları bir kategoriye sokmak, kendi çıkarıma kullanmak, bir mermer gibi parlayana dek kendi kusurlarımı pürüzsüzleştirmek için diğer insanlardaki açıkları ve kusurları aramanın en iyisi olacağına inanıyordum. Kale gibi sağlam olmalıydım. Buna inanana dek kendi kendime öyle olduğumu söyledim. Ne yazık ki bunun ardından bir dizi patlama geldi. Bir şehirde görkemli bir mermer sütun olmak güzel bir şeydi. Şehir yanarken kendini paramparça bir hâlde bulmaksa bambaşka bir şey.

Şehir çok uzun bir süredir yanıyor gibi geliyordu.

Her gece uyumadan önce gözlerimi kapatıp en son aklımı tamamen kaçırdığımda ne olduğunu hatırlıyordum. August'u düşünüyordum. İnsanın en kötü içgüdüleriyle savaşmasına, umuda, polise ve muhtemelen Noel'e ve köpek yavrularına inanan, beni kendi imkânsız gölgesiymişim gibi seven August'u... Sırf ben onun acı çekmesini izlemek istediğim için Sussex'te olan August'u.

Bu, bir hikâye olarak düşünemeyeceğim kadar büyük bir şeydi. Onu ayrı gerçeklere ayırıp bir bir ışığa tutmak zorundaydım.

1. Lucien, Sherringford'daki asılsız cinayet suçlamalarıyla beni ipe çekmekte başarısız olmasının ardından yeni bir plan yapmıştı.
2. Ebeveynlerim Alistair ve Emma Holmes'le en sevdiğim amcam Leander'ı hedef alan şantaj.
3. Şartlar: Ya Leander'ı ortadan kaldıracak ve kardeşleri Hadrian'la Phillipa'nın geçimlerini sağladıkları sahtecilik çetesinden uzak tutacaklardı. Yoksa...
4. Lucien, babamın sahip olduğu tek varlıklardan, yani Rus paralarıyla dolu bir dizi denizaşırı banka hesaplarından hükümeti haberdar edecekti.
5. Annemle babam bunu ilk başta reddettiklerinde Lucien, annemin yatılı özel bakım hemşiresine –kendi çalışanı olan bir kadın– annemi zehirlemesini emretmişti.
6. Annemle babam bana bunların hiçbirini anlatmadılar.
7. Anlatmak yerine benim uzağa, August Moriarty'nin de emrinde çalışıyor olduğu Milo'nun Almanya'daki ofisine gitmemi emretmişlerdi. Orada güvende olacağımı sanmışlardı.
8. Bu arada annem, evimizin güvenlik sistemi kapalıyken yatılı hemşiresinin üstesinden gelip hemşireyi kendi kılığına sokmuş, sonra da onu ilaçla bayıltmış. Sonra da o sahneyi, ikisinin pozisyonları değişmemiş gibi görünecek şekilde ayarlamış.

9. Bu da peruklarla kostümleri kapsıyormuş ve o açıdan (ve sadece o açıdan) kafa dengimdi.
10. Annemle babam bir sonraki hamlelerini tartışırken Leander onların bodrumunda saklanmış.
11. Tekrarlamak gerekirse, ben bunların hiçbirini bilmiyordum.
12. Vicdan azabından kurtulmak için uzun süre bu gerçekten faydalandım.
13. *Nota bene**: Lucien Moriarty bu dümenleri yurtdışından çeviriyordu, dokunulmaz ve ulaşılmazdı ve kısa bir sürede abimin istihbaratından bile kaçmıştı.
14. Hastalıklı bir şekilde, bunun için ona hayranlık duyuyordum.
15. Benim tüm çıkarımlarım, tüm öğrendiklerim, Lucien'in annemi zehirlediği, ailemin maddi durumunun sıkıntılı olduğu ve annemle babamın amcamı bodrum katında tuttuğuydu. Onu, mirastan payına düşeni teslim etmesini talep etmek, böylece de maddi meselelerini düzeltmek için tuttuklarını farz etmiştim.
16. Görüyorsunuz ya, yıllar boyunca annemle babamın iyi niyetleri olabileceğine dair önüme çok az neden sunulmuştu.
17. Yine de onları kendi hatalarımın sonuçlarından korumam gerektiğini hissediyordum. İkramiye olarak da Lucien Moriarty'yi kilit altına alıp anahtarı atacaktım.
18. Planım basitti: Moriartylerin sahtecilik çetesini dağıtacak, sonra failleri, Hadrian ve Phillipa'yı İngiltere'deki aile evimize getirecektim. Orada, amcamın ortadan kaybolmasını onların üzerine yıkıp annemle babamı suçlanmaktan kurtaracaktım. Bu hamle de Lucien'in saklandığı yerden çıkmasına neden olacaktı çünkü ailesinin bir Holmes'ün eylemlerinin suçunu üstüne almasına asla izin vermezdi.
19. Annemin planı basitti: Amcam Leander, Lucien'in anneme verdiği aynı zehirden ölümcül olmayan bir dozda almaya razı olacak, sonra da hastaneyi gidip Hadrian ve Phillipa Moriarty'nin kendisini zehirlediğini iddia edecekti. Bu da Lucien

---

* (Lat.) Dikkat. -çn

Moriarty'nin ortaya çıkmasına neden olacaktı. Çünkü ailesinin, bir Holmes'ün eylemlerinin suçunu üstüne almasına asla izin vermezdi.

20. Bu bilgiden, belki de bu iki planın çok güzel iç içe geçtiğini düşünebilirdiniz.
21. Ama yanılırdınız.
22. Plan uygulamaya konulduğunda, Watson'ı yanımda İngiltere'ye sürükledim ve hepimiz, bu entrikaya dahil olan bütün beş para etmez taraflar bizim evin dışındaki çimenlikte toplandık – güvenliklerini atlatıp serbest kalan Hadrian ve Phillipa, benim müdahalem ve kendisiyle annemin suçlu olduğuna dair çıkarımım karşısında çılgına dönen babam, dehşet içinde, bitkin düşmüş ve hasta, çok çok hasta Leander ve August. Ellerini havaya kaldırmış. Ateşkes için yalvarıyor.
23. Abim Milo beklediğinden çok daha geç geldi ve August Moriarty'yi yanlışlıkla abisi sanıp onu uzaktan bir keskin nişancı tüfeğiyle vurarak öldürdü.
24. Bunlar gerçekler.
25. Benim idrak ettiğim kadarıyla gerçekler. Eğer herhangi bir şey anlamışsam.

Anlarsınız işte, ben kimseye güvenmemeye öylesine alışmıştım ki. Herhangi bir planı olan tek kişi olmaya.

Bu beni nasıl bir konuma sokuyordu? Beni terk edilmiş bir hâlde bırakıyordu. Leander gitmişti. Milo bir katildi. August karlı çimlerin üstünde ölmüştü ve o anda orada olan Watson da bunun benim hatam olduğunu biliyordu; bunu ancak bu kadar sürdürebilir, buna ancak bu kadar katlanabilirdim.

Bu zoraki bir hatırlamaydı. Bir kefaret. Sızıyı dindirmek için değil, onu canlı tutmak içindi. *Hisseden* yanıımı dışlamak benim için o kadar kolay olmuştu ki bunun doğal olduğuna inanmaya başlamıştım. Yanılmıştım. Unutuyordum.

Bütün o mantığın altındaki kanı hissetmen gerek, demişti Komiser Green. Onu hissetmen ve hissettiğin için özür dilememen gerek.

Yoksa bu, arada sırada yine yaşanacak ve hislerle öylesine dolup taşıyor olacaksın ki sadece o içgüdüyle hareket edeceksin ve çok aptalca şeyler yapmaya devam edeceksin.

Aptal olduğum imasından hoşlanmamıştım ama hoşlanmamış olsam bile yöntemlerimin işe yaramayı bıraktığını kendim de biliyordum. Ayrıca hiçbir şey değilsem bile iyi bir öğrenciydim ben. O nedenle de elimden geldiğince “bir şeyler hissetmeye” koyulmuştum. Kontrolümden feragat etmeye, kalbimin arkasındaki boşlukta yaşayan o küçük, berbat şey her neyse onu salıvermeye.

Komiser Green’in bana sunduğu bu fırsatın “avantajını” değerlendirek ailemle, Watson’la, kendimle arayı düzeltmeye başlayacağımı düşündüğünü tahmin ediyorum. Belki de o bana resmedilmeye değer gibi duran bir fincan papatya çayı yaparken onun koltuğunda resmedilmeye değer bir hâlde gözyaşları içinde kendimi bırakacağımı. Böyle düşündüğü için onu suçlayabilirdi ki?

Ben onu suçlamadım. Ağlamadım da. Öfkemi yanıma alıp kaçtım. Söyledikleri gibi, yapacak daha önemli şeylerim vardı.

DOLAYISIYLA DA DOLAP KAPISININ BENİM BULUNDUĞUM tarafında bu ufak, sıradan zalimlik yaşanıyordu. Alçakça bir zalimlikti bu, *iki hafta boyunca evine girmesine izin verdiği kızın senin aleyhine hükümete dava delili topladığı türden...* esasında çözmekte olduğum dava için gereksizdi, açık yaraya tuz basacak şekilde özellikle ayarlanmış bir dizi sözcükten ibaretti. Yine de bunu hissetmek insani bir şeydi, bu korkunç adamın para için daha da korkunç bir adama yardım ve yataklık ettiğini bilmek ve onun aptallığının bütün ağırlığını idrak etmesini sağlamayı istemek de.

Bir kıza, ergen oğlunun kız arkadaşına bakmış ve zehir görmüş olması gerekirken bir Shirley Temple görmüştü.

Söz konusu adam şimdi, “Aman Tanrım,” diyordu. “Mide bulandırıcısın. Kaç yaşındasın sen? Oğlumla ne yapıyordun?”

“On saniye.” Çekici dolabın kapısına tekrar indirdim. Ahşap kıymık kıymık zedelenmeye başlamıştı. “Dokuz. Sekiz.”

Oğlu için soyut bir şekilde kendimi kötü hissediyordum ki bu yine de hiçbir şey hissetmemekten daha iyiydi. Danny kolay bir hedef olmuştu – yolunu kaybetmiş gibi duran, soğuk havada bile terleyen, küçücük köpeği kendisini komik derecede iri gösteren... Benimle fiziksel herhangi bir şey denemeyecek kadar ödlekti ki bu da benim gayet işime geldi. Çoğunlukla teriyeri Button’la evlerinin arka bahçesinde oynadık. Button koşmayı çok seviyordu ve çitteki bir tahtanın (tabii ki benim gevşettiğim tahtanın) arasından kaçtığında, ben ihtiyacım olan belgeyi bulmak için babasının ofisine girerken Danny’nin onun peşinden koşmasına izin verdim. Şöminenin üstündeki fotoğraflar neredeyse yeterliydi: Danny ve babası bir katamaranda, Danny ve babası İspanya’da Sagrada Familia’nın altında, Danny ve babası safaride, arkalarındaki cipte de Danny’nin annesinin belli belirsiz görüntüsü. O anda Lucien Moriarty’nin kan parasının nasıl harcanıyor olduğunu anlamıştım. Tek ihtiyacım olan kanıtı.

Button bir hafta boyunca her gün kaçtı. Girişimci köpek.

Benim Danny’yi incitmeye yönelik bir planım yoktu aslında. Ama babasının da bunu bilmesine gerek yoktu. “Üç,” dedim, “iki, bir.” Ve tam o anda dolaptaki adam titrek bir nefes aldı.

Güneş battığında, ihtiyacım olan her şeyi elde etmişim.

Ben setimi toparlarken, “Oğluma ne söyleyeyim?” diye sordu.

Cevap vermedim. Ne de olsa orası beni hiç ilgilendirmezdi.

PANSİYONUMA KADAR OLAN YAKLAŞIK BEŞ BLOKLUK yolu yürümem her zamanki gibi kırk beş dakikamı aldı. İki kez takip edildiğimi sandım ve bir kez de takip edildiğimi anladım – kimse bir yerel gazeteyi kolunun altında o şekilde taşımazdı ve siz, onun sizi gözetlediği mağazanın vitrinin önünden geçerken o gazeteyi yüzünü gizlemek için havaya da kaldırmazdı. Geri dönüp kılığımı (peruk, tayt, spor ayakkabı) değiştirmek için bir

Starbucks tuvaletine daldım. Sonra da spor kıyafetler giymiş bir grup kız koşarak geçene kadar bekleyip araya güvenli bir mesafe koyarak onlara katıldım.

Pansiyona ulaştığımda bitkin düşmüştüm. Yine de yapılacak işlerim vardı – peruğumu çıkarıp ipek üzerine narince sererek yatağın altındaki ahşap kutunun içinde güvenli bir şekilde muhafaza etmek, yüzümü ve botlarımın tabanlarını derinlemesine temizlemek, kapının, üç pencerenin ve varlıkları, bu odaları en başında kiralamaktan beni neredeyse alıkoyacak olan fazla geniş havalandırmanın önüne engeller yerleştirmek gibi. Craigslist’teki kiralık ilanları nadiren detaylı olurdu. İnsanın sorulacak doğru soruları bilmesi gerekirdi.

Bu süreç zaman alıyordu ama beni hayatta tutmaya doğru-
dan katkısı olduğu sürece bu rutini zahmetli olarak görmedim hiç. Güvende olduğumdan emin olunca, çıkarabileceğim her türlü sesi bastırmaya yetecek kadar yüksek sesle Chopin’in bir bestesini açtım ve sonra da kameralar, dinleme cihazları ya da incelikle açılmış delikler arayarak odamı didik didik ettim. Hiçbiri yoktu.

Bu da beni ancak saat dokuza ulaştırdı. Biraz düşündükten sonra, akşamımın geri kalanı için şu seçeneklerimin olduğuna karar verdim:

Paltomun astarındaki kalan oksikodonu almak.

Cinayet ve/veya bedensel zarar, uyuşturucu maddeler, romantik ilişkiler, Birleşik Krallık ya da tuhaf bir şekilde, Sherlock Holmes’ten bahsetmeyen izleyecek bir televizyon dizisi bulmak. Tuhaf bir şekilde diyorum çünkü büyük, büyük, büyük büyük-babamdan çok tuhaf yerlerde bahsediliyordu. Hem kriterlerime uyduğu hem de sevdiğim android bir karakter barındırdığı için *Star Trek*’in belli başlı bölümlerini izlemeye başlamıştım. Sonra o androidin bir avcı şapkası takıp *Star Trek* Watson’ıyla suçları çözdüğü bir sürü bölüm geldi. Artık yeni bir diziye ihtiyacım vardı.

Paltomdaki – amcam Leander’ın sonsuz zevkiyle bana iki yıl önce Noel’de verdiği ve o yıl içindeki kötülüğü aç bırakarak at-

mak istediğimden yemek yemeyi bırakmaya karar verdiğim için hâlâ üstüme olan, ceplerindeki astarı tam olarak bu amaç uğruna söktüğüm paltomdaki kalan oksikodonu almak... Sonra da belki karanlıkta dışarı çıkıp Potomac'ın üstündeki o köprüye inerken son birkaç gündür hesaplaşmak için beş ya da en az dört kez fırsatımın olduğu bir Moriarty magandasının adımlarımı takip etmesine izin verebilirdim. Zulam yanımda olurdu ve o zaman o hissin hazzına varabilirdim (gerçekten kafa bulma hissi değil ama sonunda geri döndürülemez bir şekilde kaçabileceğim bir geceden sadece birkaç adım uzakta olduğumu bilmenin yoğun hazzına) ve bundan faydalanırdım – eğer gerçekten bitecekse, sonunda bitecekse, Watson'ı takip edenlerin bir kişi azaldığını, Watson'ın birazcık daha güvende olacağını bir kez ve son olarak bilebilmek için botumdaki bıçağı çıkarıp sivri ucunu Moriarty magandasının boğazına saplardım. Odama dönünce de kaçınılmaz yere çakılışı (polis müdahalesi veya vahşet dolu bir intikamı) bekleyerek itirafımı kaleme alırdım. Belki de son dokunuş olarak annemin bana ilk kimya setimi verdiği mart ayındaki o pazar gününden kalma fotoğrafı çıkarırdım. Annemin bir eli omzumdaydı. Ben gülümsüyordum, bir çocuktum. Şimdi bulunmak için o fotoğrafı ceplerime koyabilirdim. O yolunu kaybetmiş küçük kız kozunu son bir kez oynayabilirdim. O tür sözsüz bir vicdan azabı aile üyelerime kesinlikle cazip gelirdi ama sanıyorum ki Watson bunu zevksiz bulurdu. (Her akşam bu sonu gerçekleştirmenin mümkün olduğunu kabulleniyordum ve her akşam kendi kendime bunun nasıl bir israf olduğunu, *kendimi*, yeteneklerimi, gücümü boşa harcamam demek olduğunu hatırlatıyordum ve ben bir israf değildim. Değildim. Değildim. Bunu yapmayacaktım.)

Onları almadığımın bir kanıtı olarak haplarımın geri kalanının fotoğrafını çekmek, o fotoğrafı Komiser Green'e mesaj atmak (belli ki bu bir şeref göstergesiydi; ben diğer her şeyin yanı sıra şerefli davranmaya çalışıyordum), hapları paltomun içine geri koymak ve sonra da lanet olası makyaj çantamı temizlemek.

Fotoğrafı çektim ve gönderdim. Sonra dişlerimi gıcırdatarak kozmetiklerimi yere boşalttım. Bir kâğıt havlu ıslattım ve silmeye başladım.

Trenim sekiz saat sonra kalkacaktı. Öğlen New York'ta olacaktım.